

Barcelona 15 octubre 1949

Calc/0295(1)

UB

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

Fortunats fills: Ma transcorre aquí una altra set-
mana esperant, endelades, carta vostra. No sabem a
què atribuir tan llarg silenci. Jo, però, corresponent a
la moment feta, us adreço aquestes ratlles per a
dir-vos que seguim fidels, com mai, al nostre leuad;
que en requiteje molt no n'apiquen de noveltres
amb mes constancia; que la nostre salut es, qua-
res a deu, paradada, i que anem partint nos des
trencacalls que en ha pertocat patir, amb menys de
reniquació de la que caldria, teta nequada que no
se n'acellure cap alleujament.

Curri en el Sant de la Mare. El celebrarem
amb tute solemnitat, i amb aquella alegría es-
terna que la Mare i Jo posem en les festes tradi-
cionals. Per a que en Joan les recordi sense vels
de cap mena de tristesa. Per diu, però, son mares
els records i les emparances que in femuquejen
en entranyes perquè el nostre gaudi pugui ésser
pur i complet. Ja en podem entendre. Els anys
passen, i cada un avengeu men una fita, que ni
abans atreia amb tutes les nequertions de la es-
perança, ara es presenta plena de nequors i d'inci-
tes. No podem aturar el temps, i en sembla que
el vivim perdent-lo, que en la vora mes elartimam
que net endevemir als homes que han vivent la seva
parentut alentats per una fe. Si en escriuim
mes corint, no en honoriem tant tistes. Res entès,
ni en escriuim que enten le, puix en maler neti-
tes - vulguin deu eliminar-nos del cor d'haber-nos-
les de donar - no podrien pur alegrar nos.

É inclou una foto del Joan, que un amic ve
captar a Bellaterra, al dintell de la entrada de la
casa del "tiet" famme. Ra n'ave que hi apareix en filla
d'un parent d'ells. El seu pare es viatjant a càin Simen,
de diant a la secció de cartonutips per a fotos. No se ni el

recordes: es el sempre Calvet, que havia estat a can Bore, quan jo hi treballava.

Fa pocs dies vaig parlar amb una persona que te familiar a Mèxic i va dir-me que, actualment, la situació econòmica de la República és empitjorant. És clar que pot ésser una opinió derivada d'una situació personal, independent del que pugui ocórrer, però sempre són opinions que s'escalten amb desgrat. El no tenir notícies vostres que ens proporcionin la oportunitat de fer un criteri diferent, em posa en el cas de creure, poc o molt, les notícies dolentes. Per la que un retreu tant veient la manca de notícies, alimento la fe de rebre les molt aviat.

Men repiquit, tranquil, que se pot ocórrer que un terratrèmol. No dequí ésser de gran importància, puix que els diaris no en feren esment. Així hi tot desitgem repiquer ni ja un ben aclimatat a patir aquesta manca de notícies i ni un ho parat quelcom.

Valdria que un parlessin de les teus activitats literàries i jo et diria quelcom del que passa aquí. Ara no en tinc alí, per manca de mèstex. En la meua anterior et felicitem el Sant. Esperem l'havem parat amb tota felicitat i desitgem saber ho així com coses dels nous. No dic res a la mare d'aquesta carta - alhora - ment oblidada, puix que respon a una moment - per no aprofundir la tintura que ja pateix. Per això la signo únicament jo. Per a tu i la Bona i el meu tub el cor del nostre pare i aví

Caldés